

Османъ паша бѣше твърдо убѣденъ, че когато Руситѣ влѣзатъ въ Плѣвенъ, ще се отнесатъ човѣшки съ раненитѣ и ще употребятъ всички срѣдства за подобрене печалното имъ положение. До като обаче Турцитѣ да излѣзатъ и Руситѣ да дойдатъ, имаше страхъ да не би Българитѣ да ги малтретиратъ. Трѣбваше, слѣдователно, да се намали числото на възможнитѣ жертви, като се взематъ всичкитѣ ранени, що бѣха въ състояние да понесатъ трудноститѣ на първия походъ. Османъ паша заповѣда на лѣкаритѣ да направятъ едно внимателно прѣглаждане и подиръ това още едно.

Вслѣдствие на тази медицинска инспекция, рѣши се да се оставятъ въ Плѣвенъ най-напрѣдъ 700 души и по-послѣ само 350. Послѣднитѣ бѣха въ такова положение, щото не можаха даже да се повдигнатъ отъ постелята. Едни отъ тѣхъ бѣха съ отрѣзани рѣцѣ, други съ отрѣзани крака, а всички изобщо бѣха много болни. Бѣше твърдѣ печално, гдѣто бѣха принудени да ги оставятъ, но какъ би могло другояче да се постѣпи? За да ги не сполѣти нѣкакво зло още при излизането отъ Плѣвенъ на турскитѣ войски, прѣнасоха ги въ нѣкои къщи, находящи се край главната улица и на вратитѣ имъ поставиха надписи на турски и